

DAAF

Duifs

boek over

hoe je voorkomt dat je wordt geplukt,
vermalen, geroosterd en met
ketchup wordt opgediend
door Daaf Duif

Uitgetypt door Dribbel terwijl
Swapna Haddow
een tukje deed.

Met illustraties van
Sheena Dempsey
omdat Daaf Duif zijn stiften kwijt was.

FONTAINE KINDERBOEKEN

Dit boek is geschreven in Koekeroe.
De volgende woorden zijn bedoeld om
te testen of je Koekeroe kunt lezen:

Katten

Stinken

Naar

Scheten

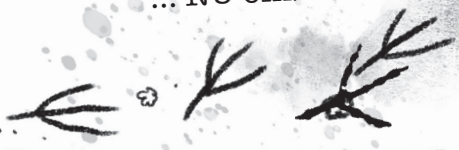
En

Kool

Kun je alle woorden lezen? Weet
je het zeker? Wil je dat vierde woord
misschien nog een keer proberen?

Als je alle woorden op deze pagina
kunt lezen, heb je vast geen problemen
met het Koekeroe in dit boek. Je kunt
de pagina...

... NU omslaan.

1

Blijkbaar betekent
'vakantie' dat AL HET ETEN
OPRAAKT

DAAR ZIJN WE WEER! IK BEN HET,
DRIBBEL, MET MIJN BESTE VRIEND,
DAAF DUIF. SORRY, WE SCHREEUWEN
NOGAL, OMDAT DE BUURMAN VAN HET
DAMESMENS, DIE VAN HIERNAAST, MET
DE BLADBLAZER BEZIG IS.

De Duif zij dank. Hij is opgehouden. Ik
kon mezelf amper horen fladderen.

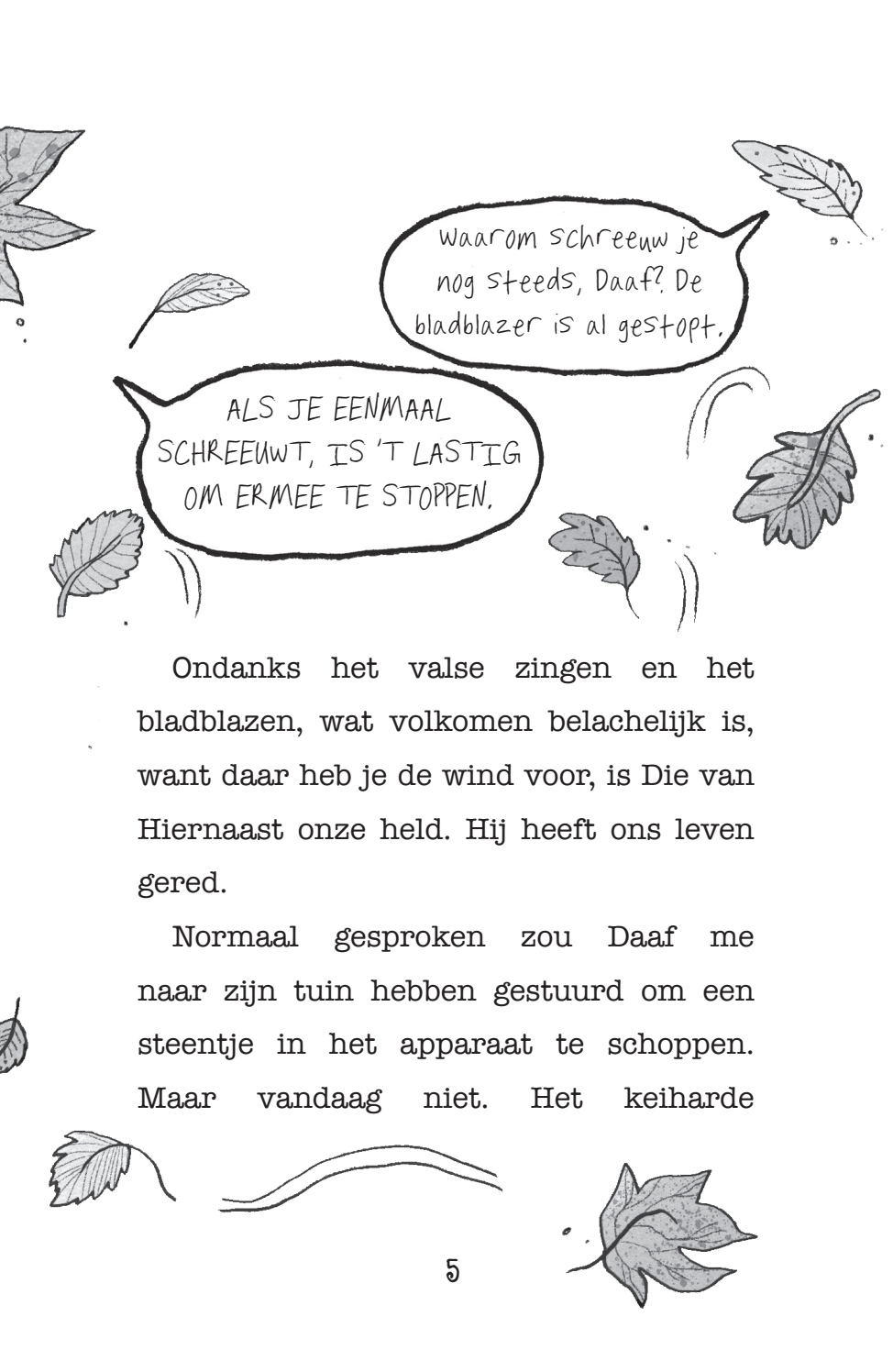

O NEE! DAAR GAAT-IE WEER. IK
SNAP NIET WAAROM HIJ ER ZO HARD
BIJ MOET ZINGEN!

NOEMEN MENSEN DAT
ZINGEN? IK DACHT DAT
ZIJN ARM ERAF WAS
GEVALLEN EN DAT HIJ OM
HULP SCHREEUWDE.

IK WORD STAPELGEK
VAN DIE BLADBLAZER!

MET AL DIE HERRIE
KRIJGEN WE DIT
BOEK NOOIT AF.

Waarom schreeuw je
nog steeds, Daaf? De
bladblazer is al gestopt.

ALS JE EENMAAL
SCHREEUWT, IS 'T LASTIG
OM ERMEE TE STOPPEN.

Ondanks het valse zingen en het
bladblazen, wat volkomen belachelijk is,
want daar heb je de wind voor, is Die van
Hiernaast onze held. Hij heeft ons leven
gered.

Normaal gesproken zou Daaf me
naar zijn tuin hebben gestuurd om een
steentje in het apparaat te schoppen.
Maar vandaag niet. Het keiharde

gekrijs van Die van Hiernaast en het gemmmmmèèèèhhhhh mmmmmèèèèhhhhh mmmmmèèèèhhhhh van de tuinstofzuiger was even wonderbaarlijk als de vondst van een ongeopend zakje chips.

Want weet je, Die van Hiernaast heeft onze snavel gered, en dat begon allemaal met...

Het begon allemaal met de ‘vakantie’ van het Damesmens.

Die ochtend was ze naar onze schuur achter in de tuin gekomen. Ze had een heel brood bij zich. Het zat nog in de zak. Ik rook haar gemene huisdier, Rotkat, die achter haar aan sloop. Daaf en ik bleven hoog op het gammele raamkozijn zitten, voor het geval die haarbal op ons af zou springen.

‘Rustig maar, komen jullie maar bij me,’ zei het Damesmens toen ze veilig de schuurdeur achter zich dichttrok. ‘Ik heb die rotkat in de tuin achtergelaten.’

Eerst sprong Daaf van het kozijn op de werkbank naast de deur. Het Damesmens tilde hem voorzichtig op.

Ze knikte naar mij. ‘Kom jij ook maar.’

Ik dook naar beneden en bloosde

donkergrijs toen ze naar me grijnsde, een stuk brood voor me afscheurde en op de werkbank gooide.

‘Ik heb nieuws,’ zei ze tegen ons. ‘Ik ga op een korte vakantie.’

‘Wat is een “korte vakantie”?’ vroeg ik zacht koerend aan Daaf.

‘Ik denk dat het een klein soort paard is.’

‘Er is iets met mijn kat,’ ging het Damesmens verder. ‘Ze is de laatste tijd vreselijk schrikachtig...’

Daaf en ik stopten met eten en keken elkaar aan. Daarna keken we weer naar het Damesmens en deden ons best om er onschuldig uit te zien, helemaal niet alsof we wisten waarom Rotkat de laatste tijd zo vreselijk schrikachtig was.

Dribbel, we hebben geen tijd voor die discussie. Er zijn duiven die dit boek tijdens hun lunchpauze lezen en het is al bijna tijd voor het toetje.

Zoals ik al zei, gebeurde dat in ons eerste boek. Als je dat niet hebt gelezen, omdat je het soort duif bent dat liever eerst het tweede boek leest . . .

**SPOILER
ALERT!**

Het lukte ons van Rotkat af te komen . . .

Nadat ze me had
aangevallen . . .

Maar we
moesten haar
terughalen . . .

Omdat er een bende van
duizend vuurspuwende
ninja-adelaars achter
ons aan zat.

Het waren eerder een
stuk of honderd zeer
irritante vogels uit de
buurt, Daaf.

Toen Rotkat terug was, waren we van
die irritante vogels af en werd het leven
weer normaal. IK had wel beschreven hoe
Rotkat terugkwam, maar dat hoofdstuk is
spoorloos verdwenen . . .

Dribbel, ik moest van die
pagina's af. Mijn oma wilde
het boek kopen. Ze mocht
niet weten dat we een kat
om hulp vroegen.

‘Ik ga een tijdje met haar naar een rustig plekje,’ vertelde het Damesmens. ‘Zoals ze rondspringt, zou je bijna denken dat ze door een kanon is afgevuurd, of zoiets.’

We schonken het Damesmens onze beste ‘we weten niets van een kanon’-blik.

Ze boog voorover om over mijn kop te kroelen en terwijl ze mijn veren over mijn oren duwde, zei ze iets over ‘een paar daagjes weg’.

‘Wat zei ze?’ vroeg ik aan Daaf toen het Damesmens de schuurdeur achter zich dichtdeed.

‘Ze gaat op vakantie, wat dat ook moge zijn.’

‘Niet dat stukje,’ zei ik. ‘Iets over weg zijn.’

‘Luisterde je dan niet?’

Ze aaide me. Het is lastig iets te verstaan als Mensenhanden je oren dichthouden.’

Daaf schudde zijn kop. ‘Nou, ik luisterde niet. Het was jouw beurt om te luisteren.’

Ik onderbrak mijn gepik in de kruimels oud brood om naar Daaf te kijken. In ongeveer dertig seconden tijd had hij bijna de helft van het brood dat het Damesmens ons was komen brengen naar binnen geschrokt. Nu hing Daaf ontspannen onderuit op zijn staartveren en liet de kleine kruimeltjes op zijn borstveren langs zijn vleugel naar beneden glijden, waar ze een bergje vormden.

Maar ik kon het gevoel niet van me afzetten dat er iets mis was. Mijn ingewanden leken wel drilpudding en mijn pootjes hielden maar niet op met trillen.